

Arrest

nr. 127 442 van 25 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 23 juni 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juni 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juli 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. ROGIERS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 7 juli 2013 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 12 mei 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 14 mei 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 26 mei 2014.

1.3. Op 6 juni 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Azeri afkomstig uit Karaj en bent u Iraans staatsburger. U vroeg voor de eerste keer asiel aan op 8 juli 2013. U haalde toen aan dat u in Iran in de loop van 1391 (Iraanse kalender; stemt overeen met 2012 in de Gregoriaanse kalender) kennis maakte met het protestantisme via uw broer M.(...). U verklaarde naar huiskerken te zijn geweest en sinds een verlossingsgebed uzelf te beschouwen als bekeerd protestant. Naar aanleiding van een inval van de Iraanse autoriteiten op 31/02/1392 (21 mei 2013) in een kerk in de Taleghanistraat, het feit dat uw broer werd gearresteerd en de autoriteiten bij u thuis kwamen vragen naar u, besloot u Iran te verlaten met een vals paspoort naar Istanboel, van waar u vervolgens met een ander vals paspoort het vliegtuig naar Brussel nam. U hoorde dat uw broer M.(...) uiteindelijk wist te ontsnappen en nu ondergedoken leeft. Het Commissariaat-generaal nam op 20 november 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw asielaanvraag. De geloofwaardigheid van uw verklaringen in verband met uw reisroute en de hierbij door u gebruikte reisdocumenten werd vooreerst ernstig ondermijnd. Bovendien werden er verschillende lacunes en tegenstrijdigheden opgemerkt waaruit werd geconcludeerd dat er noch aan uw beweerde bekering in Iran noch aan uw beweerde kerkbezoeken en de daaruit voortvloeiende problemen enig geloof kan worden gehecht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing op 27 februari 2014. U keerde niet terug naar Iran en diende op 12 mei 2014 voor de tweede keer een asielaanvraag in. U stelt dat de problemen die u hebt aangehaald tijdens uw eerste asielaanvraag nog steeds van toepassing zijn. U vreest nog steeds een terugkeer omwille van uw bekering in Iran en de problemen die u er hebt gekend. U stelt dat u sinds uw aankomst in België uw geloof hebt belijd in België en naar een kerk bent gegaan. U kwam in contact met een zekere mevrouw S.(...). Zij bracht u in contact met een kerk in Diepenbeek toen u in het opvangcentrum van Lanaken verbleef. U sprak met haar over het doopsel en zij raadde u aan om gedoopt te worden in een kerk die dichtbij uw woonplaats ligt. Vanaf november 2013 ging u niet meer naar de kerk in Diepenbeek omdat u door S.(...) in contact werd gebracht met een pastoor V.(...) B.(...) genaamd. Deze pastoor is verbonden aan een kerk van de pinksterbeweging in Nederland. Hij gaf les aan u en enkele andere Iraniërs. Toen u naar een sociale woning in Aartselaar verhuisde, leerde u via S.(...) de kerk in Mortsel kennen. U ging soms op vrijdag naar de dochter van pastoor B.(...) van Mortsel, waar aan jongeren de bijbel werd uitgelegd. B.(...) was aanwezig op een meeting van pastoor B.(...) waar B.(...) aan hem vroeg of er een doopsel kon georganiseerd worden. Omdat B.(...) voor enkele maanden naar de Verenigde Staten ging, liet hij de verdere organisatie over aan B.(...). Al vanaf enkele weken voor uw doopsel volgt u bijbelstudie in Mortsel. Uiteindelijk werd een datum voor het doopsel gekozen toen B.(...) terug was uit het buitenland en werd u op 27 april 2014 gedoopt te Mortsel. Als bekeerd en gedoopt christen kunt u niet naar Iran terugkeren aangezien u er de doodstraf vreest. U vreest tevens de doodstraf als gevolg van uw illegaal vertrek uit Iran. Ter staving van uw verklaringen legt u een doopattest neer waaruit blijkt dat u werd gedoopt op 27 april 2014 door pastoor F.(...) D.(...) en pastoor V.(...) B.(...). U legt tevens een usb-stick neer met hierop foto's en een filmpjes van uw doopsel en enkele e-mails van uw broer M.(...) die u hebt gekregen na uw gehoor op het CGVS voor uw eerste asielaanvraag (9 oktober 2013) waarin uw broer bericht dat hij het goed stelt. Daarnaast legde u nog twee visitekaartjes van een Evangelische kerk in Diepenbeek en het Evangelisch centrum 'De Vesting' te Mortsel neer en het telefoonnummer van pastoor B.(...). Na uw gehoor maakte uw advocaat een schriftelijke nota over waarin zij wijst op het risico dat u gelet op uw bekering loopt in geval van terugkeer en waarin zij verwijst naar informatie waaruit blijkt dat in mei 2013 de Iraanse autoriteiten de kerk in de Taleghanistraat binnenvielen.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

U stelt dat u nog steeds vreest om naar Iran terug te keren omwille van uw bekering in Iran en de problemen die u aldaar als gevolg van deze bekering hebt ondervonden. Voortvloeiend uit uw bekering in Iran verklaart u dat u uiteindelijk bent gedoopt in België op 27 april 2014 hetgeen u aantoonbaar aan de hand van foto's en een doopattest (DVZ 2de AA, vraag 15 en CGVS, p. 2-3 en p. 13). In

voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw vorige asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Zo kon er geen geloof gehecht worden aan uw beweerde bekering tot het protestantisme en aan uw bewering dat u naar aanleiding van deze bekering door de Iraanse autoriteiten werd vervolgd. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd, waartegen u geen beroep aantekende. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Het feit dat u hier in België naar de kerk bent gegaan en uiteindelijk het ritueel van het doopsel hebt meegemaakt doet geen afbreuk aan de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde bekering in Iran. Een doopsel is immers louter een ritueel dat alleen waarde heeft indien men dit ritueel oprecht ondergaat. Uw doopsel vormt dus op zich geen bewijs dat u oprecht christen bent geworden en kan dus op zich de appreciatie van uw eerste asielaanvraag niet wijzigen.

Er dient dienaangaande te worden opgemerkt dat u, gelet op uw weinig overtuigende verklaringen, niet aannemelijk heeft gemaakt dat u werkelijk oprecht christen bent geworden. Vooreerst blijkt dit uit het feit dat u halsstarrig blijft vasthouden aan uw verklaringen van uw eerste asielaanvraag (CGVS, p. 13), die zowel door het Commissariaat-generaal als door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ongeloofwaardig werd geacht. Voorts is het opmerkelijk dat u niet met zekerheid kon zeggen tot welke strekking van het protestantisme de kerken te Diepenbeek en te Mortsel, waar u overigens bent gedoopt, behoren. U verklaarde in eerste instantie dat de kerk in Mortsel - waar u volgens uw verklaringen nu nog steeds naartoe gaat - tot de pinksterbeweging behoort en over de kerk in Diepenbeek verklaarde u niet zeker te zijn of deze kerk ook tot de pinksterbeweging behoort (CGVS, p. 5). Gevraagd wat de pinksterbeweging eigenlijk is, zei u plots dat u denkt dat de Nederlandse kerk waartoe pastoor B.(...) behoort een pinksterkerk is en dat u eigenlijk niet weet tot welke strekking de kerk in Diepenbeek behoort en u niet met zekerheid kon zeggen dat de kerk in Mortsel - waar u gedoopt bent - een Evangelische kerk is (CGVS, p. 7-8). Niet alleen is het vreemd dat u uw verklaringen veranderde, ook staat duidelijk vermeld op de visitekaartjes die u hebt neergelegd dat beide kerken Evangelisch zijn. Verder verklaarde u nog dat u hebt afgesproken met een vriend om naar een Iraanse kerk in Brussel te gaan maar dat jullie er uiteindelijk nog niet toe gekomen zijn (CGVS, p. 2 en p. 14). U voegde echter toe dat u niet weet of die kerk in Brussel een Iraanse kerk is, gewoon dat er Iraanse vrienden aanwezig zullen zijn. Gevraagd of u Iraans-sprekende kerken in België kent, wist u alleen te zeggen dat er eentje in Antwerpen moet zijn maar dat u eigenlijk niet verder hebt gezocht naar Iraans-sprekende kerken vanaf het moment dat u S.(...) hebt leren kennen (CGVS, p. 14). Voor een Iraniër die beweert protestant te zijn, is het opmerkelijk om vast te stellen dat u niet uitgebreid op de hoogte bent van Farsi-sprekende kerken in België.

Verder is het merkwaardig dat iemand die naar een Evangelische kerk gaat, er ook gedoopt is en ook beweert dat het jullie religieuze taak is om wat jullie ontvangen hebben door te geven aan anderen (CGVS, p. 7), daarentegen verklaart niet actief te praten over zijn geloof met de bedoeling om personen overtuigen van zijn geloof. U hebt louter twee keer met andersgelovige vrienden het in een gesprek gehad over uw geloof. U probeerde hen niet actief te overtuigen maar poogde alleen uw gevoel, uw blijdschap, over te brengen (CGVS, p. 11-12). Nochtans blijkt uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal dat het voor evangelische christenen heel erg van belang is om hun geloof te verspreiden (te evangeliseren). Verder blijkt uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal dat het louter hebben van interesse in het christendom geen aanleiding vormt voor vervolging vanwege de Iraanse autoriteiten. Uit bovenvermelde informatie blijkt daarenboven zelfs dat, wanneer men als bekeerde moslim niet aan evangelisatie doet en men zijn geloof in alle discretie beleeft, er geen redenen zijn om aan te nemen dat men hierdoor problemen met de autoriteiten zal ondervinden. Indien men niet naar buiten treedt met zijn christelijke geloofsovertuiging kan men zijn christelijke geloof in Iran belijden. Verreweg de meeste volgelingen van christelijke kerken in Iran zijn goed in staat hun geloof binnen deze grenzen te belijden. Dit geldt zowel voor personen die binnen het christelijke geloof werden geboren als voor bekeerde moslims. Hieraan kan nog worden toegevoegd dat u aangaf dat u niet weet of de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw doopsel (CGVS, p. 14).

In het licht van voorgaande informatie en rekening houdend met de conclusie dat u niet oprecht christen bent geworden, kan er bijgevolg niet vanuit gegaan worden dat u bij een eventuele terugkeer in Iran problemen zou ondervinden wegens een bekering tot het christendom.

Wat betreft uw vrees de doodstraf te krijgen als gevolg van uw illegaal vertrek uit Iran, dient opgemerkt te worden dat reeds uit uw eerste asielaanvraag blijkt geen geloof te kunnen hechten aan uw beweerde illegale reisweg. U brengt geen elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de toenmalige appreciatie. Informatie geeft trouwens aan dat in Iran geen langdurige gevangenisstraffen opgelegd worden wegens illegale uitreis. In praktijk worden bovendien louter boetes opgelegd. Zelfs het vragen van asiel in het buitenland wordt niet als een politieke daad gezien door de Iraanse autoriteiten. Wie Iran op illegale wijze heeft verlaten kan nog steeds terugkeren zonder grote problemen. Een terugkeerder die niet (meer) over een geldig reisdocument beschikt; kan een paspoort hetzij een laissez-passer uitgereikt krijgen op de Iraanse ambassade in het buitenland. Voorwaarde hiervoor is dat de terugkeerder zijn/haar identiteit kan bewijzen. Bij aankomst in Iran zal de terugkeerder waarschijnlijk nog een ondervraging moeten ondergaan over hoe hij/zij Iran had verlaten. Wie Iran eerder illegaal had verlaten, zou vervolgens beboet kunnen worden of gedurende één of twee dagen opgesloten. Enkel wie een illegale daad zou hebben gesteld vóór zijn/haar vertrek uit Iran kan gearresteerd en/of vervolgd worden.

De overige documenten, het telefoonnummer van de zekere B.(...) en de visitekaartjes van de kerken, doen evenmin afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. De e-mails van uw broer kunnen bezwaarlijk als objectieve informatie worden beschouwd. De e-mails zijn overigens documenten die louter in het verlengde liggen van uw verklaringen ten tijde van uw eerste asielaanvraag waaraan geen geloof kon worden gehecht, zoals hierboven reeds vermeld, en zijn dus niet van die aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid. De nota van uw advocaat wijzigt voorgaande beslissing evenmin. De inval van de Iraanse autoriteiten in de kerk in de Taleghankerk wordt op zich immers niet betwist. Uit niets blijkt echter uw persoonlijke betrokkenheid hierbij.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de door u aangehaalde elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat de enkele elementen aangehaald in de uiterst beperkte en beknopte motivering van de bestreden beslissing onmogelijk als “afdoende juridische en feitelijke overwegingen” kunnen worden gekwalificeerd.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van het evenredigheidsbeginsel, voert verzoeker aan dat het feit dat hij soms niet met duidelijkheid kon zeggen van welke strekking sommige kerken zijn onmiddellijk wordt gesanctioneerd met een beslissing tot niet inoverwegingname zonder een afweging te maken van de gevolgen van een terugkeer, niet als evenredig kan worden beschouwd.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van het redelijkheidsbeginsel, betwist verzoeker het onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing waar wordt gesteld dat het louter hebben van interesse in het christendom geen aanleiding vormt voor vervolging vanwege de Iraanse autoriteiten, dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat men problemen met de autoriteiten zal ondervinden indien men als bekeerde moslim niet aan evangelisatie doet en men zijn geloof in alle discretie beleeft en dat men in Iran zijn christelijke geloof kan belijden indien men niet naar buiten treedt met zijn christelijke geloofsovertuiging. Ook acht verzoeker het feit dat hij niet 100% zeker weet of de autoriteiten op de hoogte zijn van zijn doopsel niet voldoende om aan te nemen dat dit niet zo is. Hij merkt op dat de Iraanse autoriteiten bovendien wél op de hoogte zijn van zijn bekering aangezien hij en zijn broer hun identiteitsgegevens hebben verstrekt aan de priester in de kerk in de Taleghanistraat in Teheran, waar de autoriteiten zijn binnengevallen en alles hebben meegenomen. Bovendien werd zijn broer opgepakt en zijn de autoriteiten op bezoek geweest bij hen thuis zodat de autoriteiten volgens verzoeker op de hoogte zijn van zijn bekering en er aldus in zijn hoofde een reëel gevaar op vervolging is. Waar in de bestreden beslissing voorts wordt gesteld dat voor het illegaal vertrek uit Iran geen langdurige gevangenisstraffen zouden worden opgelegd, is verzoeker de mening toegedaan dat enkel al het feit dat gevangenisstraffen kunnen worden opgelegd en het feit dat de overheid op die manier zeker op de hoogte zal komen van zijn doopsel in België, een schending van het redelijkheidsbeginsel uitmaakt. Verzoeker meent dat indien alle elementen die voorhanden zijn samen worden gelezen, men niet anders kan dan besluiten tot de geloofwaardigheid van zijn verhaal. Hij stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen misbruik maakt van haar discretionaire bevoegdheid door zonder meer te stellen dat zijn oprechte bekering ongeloofwaardig zou zijn.

2.4. In een vierde middel, afgeleid uit de schending van de invulling van het begrip “vluchteling” van artikel 1A van het Verdrag van Genève, benadrukt verzoeker dat iemand niet eerst vervolgd dient te zijn geweest opdat hij als vluchteling kan beschouwd worden, dat een gegronde vrees voor een – toekomstige – vervolging volstaat en dat een “*gegronde vrees voor vervolging*” niet betekent dat er een absolute zekerheid dient te bestaan dat iemand zou vervolgd worden wanneer hij in zijn land gebleven was, doch een redelijke kans dat de vervolging zal plaatshebben voldoende is. Verzoeker laat gelden dat hij voldoende specifieke en zuiver waarheidsgetrouwe beweringen aan de dag heeft gelegd dewelke als voldoende bewijs kunnen dienen/aannemelijk kunnen maken van zijn gegronde vrees voor geweld en vervolging indien blijkt dat hij opnieuw zou moeten terugkeren naar Iran. Zijn bekering tot het Christendom wordt immers bewezen door zijn doopattest en het is algemeen bekend dat een moslim, bekeerd tot het Christendom, vervolgd wordt in Iran, aldus verzoeker. Ter staving van zijn betoog citeert hij uitvoerig uit het ‘*Report of the Special Rapporteur on the situation of human rights in the Islamic Republic of Iran*’ inzake religieuze minderheden, alsook uit het Nederlands Ambtsbericht over Iran van december 2013. Aangezien het regime weet van zijn bekering, gelet op het feit dat de autoriteiten bij hem thuis zijn geweest en gelet op het feit dat veiligheidscamera's waren geplaatst buiten de kerkgebouwen ter controle dat er geen moslims deelnemen aan de kerkdiensten, hij meermaals naar de kerk is gegaan in Iran en hij bovendien meermaals bevestigde dat in Iran alles en iedereen wordt afgeluisterd en hij dus absoluut niet veilig is, is verzoeker de mening toegedaan dat niet van hem kan worden verwacht dat hij zou terugkeren naar Iran. Zelfs indien het regime niet op de hoogte zou zijn van zijn bekering tot het Christendom (*quod non*) is het bij terugkeer naar Iran voor hem onmogelijk om zijn geloof verder vrij te kunnen belijden, aldus nog verzoeker, die hier nog aan toevoegt dat bovendien rekening dient te worden gehouden met de activiteiten die de vluchteling in België heeft ontwikkeld waardoor hij bij terugkeer dreigt vervolgd te worden. Verzoeker verduidelijkt dat hij in België vrij was om zijn geloof te belijden en hij ondertussen werd gedoopt als Christen. Hierdoor is een terugkeer naar Iran naar eigen zeggen voor hem onmogelijk geworden. Hij dreigt immers bij terugkeer vervolgd te worden en verzoeker meent dan ook dat hij kan worden gekwalificeerd als een vluchteling ter plaatse.

2.5. In een vijfde middel, afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, voert verzoeker aan dat het uiterst verwonderlijk is dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op geen enkele wijze enige pertinente appreciatie heeft gegeven omtrent zijn gemotiveerde verzoek tot toekenning van minstens de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker wijst erop dat uit het door hem hoger geciteerde *'Report of the Special Rapporteur on the situation of human rights in the Islamic Republic of Iran'* inzake religieuze minderheden en het algemeen ambtsbericht over Iran van december 2013 blijkt dat bekeerde Christenen systematisch worden vervolgd. Aan deze algemeen gekende waarheid kan dan ook in geen geval worden voorbijgegaan, aldus verzoeker. Hij is de mening toegedaan dat het feit dat hij een moslim is, bekeerd tot het protestantisme/Christendom, voldoende grond is om aan te nemen dat hij bij terugkeer naar Iran een reëel risico loopt op ernstige schade en hij hierbij geen bescherming kan genieten van het land aangezien dit risico op ernstige schade net uitgaat van het regime zelf. Verzoeker poneert dat hij dan ook een reëel risico loopt op ernstige schade door onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst.

2.6. In een zesde middel, afgeleid uit de schending van het non-refoulement beginsel, herhaalt verzoeker dat men niet omheen alle bewijselementen in het dossier kan die staven dat hij op heden een bekeerde moslim is die nu Christen is. Het zou volgens verzoeker dan ook onverantwoord zijn om hem terug te sturen naar Iran, hetgeen niet alleen een schending zou uitmaken van de vreemdelingenwet doch tevens van artikel 9 EVRM. Dit artikel beschermt immers zowel de interne vrijheid – het gelovig zijn op zich – als de vrijheid om van godsdienst te veranderen alsook het belijden van het geloof, d.i. de uitdrukkelijke expressie van het geloof. Verzoeker wijst erop dat in Iran deze drie aspecten flagrant worden geschonden. Het is voor hem dan ook onmogelijk om in Iran zijn geloof verder te belijden aangezien hij hiervoor vervolgd zou worden. Verzoeker leest dan ook met ontstentenis de motivering van de bestreden beslissing waar wordt gesteld "dat het louter hebben van interesse voor het christendom geen aanleiding geeft voor vervolging en dat dit tevens niet het geval is bij het beleven van het geloof in alle discretie". Verzoeker benadrukt dat hij niet louter interesse heeft voor het christendom en dat hij zoals iedereen wenst zijn geloof effectief te belijden, naar de kerk te kunnen gaan en met andere gelovigen te kunnen spreken. Hij wijst erop dat de bescherming verleend door artikel 9 EVRM zowel de collectieve dimensie van de belijdenis behelst, zoals bv. de interne organisatie van de religie en het deelnemen aan erediensten, als de persoonlijke dimensie van de belijdenis, zoals bv. het onderhouden van geboden en voorschriften m.b.t. kleding en voedsel. Verzoeker voert aan dat hieraan door het Commissariaat-generaal volledig wordt voorbijgegaan waar wordt geponeerd dat hij zijn geloof in alle discretie zal kunnen belijden en dat het strijdig zou zijn met artikel 9 EVRM om hem terug te sturen naar Iran aangezien op die manier zijn fundamenteel recht op godsdienstvrijheid wordt geschonden.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.7. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag (CG nr. 1314731Z), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen

genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.8.1. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn tweede asielaanvraag vooreerst steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, met name een vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten omwille van zijn bekering in Iran tot het christendom/protestantisme.

In 's Raads arrest nr. 119 762 van 27 februari 2014 werd inzake verzoekers eerste asielaanvraag geoordeeld als volgt:

"(...) 2.2.3.1. Betreffende het ongeloofwaardig bevinden van de door verzoekende partij voorgehouden wijze van illegaal reizen naar de Europese Unie betoogt verzoekende partij dat verwerende partij gelijk heeft daar waar zij stelt dat er in principe controle wordt uitgevoerd aan de grensposten van de Europese landen en zeker van de Schengen-zone, doch dat zij dient vast te stellen dat in de realiteit blijkt dat er zeer vele wijzen zijn om deze controles te passeren. Dat de grenzen van de Schengen-zone een ondoordringbare muur zijn, is absoluut niet het geval, aldus verzoekende partij.

2.2.3.2. De Raad wijst erop dat van een persoon die uit ernstige vrees voor vervolging zijn land van herkomst verlaat en op illegale wijze op weg is naar Europa, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij alert is omdat hij op elk moment riskeert te worden tegengehouden door de strikte controles die als gemeengoed bekend zijn op de internationale luchthavens. Het is dan ook een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekende partij dat zij geen nadere verklaringen kon afleggen omtrent de identiteitsgegevens vermeld in het gebruikte valse paspoort tussen Istanbul en België en zij tegenstrijdige verklaringen aflegt aangaande de gebruikte reisdocumenten en aangaande het gegeven al dan niet een eigen internationaal paspoort te hebben gehad. In het kader van het welslagen van deze illegale operatie is het volstrekt ongeloofwaardig dat verzoekende partij van deze elementaire gegevens niet in kennis is en zich tegensprekt over de gehanteerde reisdocumenten.

2.2.4.1. Betreffende het ongeloofwaardig bevinden van de bekering van verzoekende partij in Iran werpt verzoekende partij op dat zij op negentig procent van de vragen wel correct heeft kunnen antwoorden en zij slechts op één vraag met betrekking tot haar geloof niet heeft kunnen antwoorden. Verwerende partij komt dan ook ten onrechte tot de vaststelling dat haar verzoek ongegrond is, aldus verzoekende partij.

2.2.4.2. De Raad stelt vast dat het verweer van verzoekende partij dat zij slechts op één vraag omtrent haar geloof niet heeft kunnen antwoorden waardoor verwerende partij ten onrechte besluit tot het ongegrond zijn van haar asielaanvraag feitelijke grondslag mist. Immers motiveert verwerende partij op omstandige wijze waarom aan de bekering van verzoekende partij en de daaruit volgende voorgehouden problemen geen geloof kan worden gehecht. Verwerende partij stelt vast dat verzoekende partij totaal geen kennis heeft van de strekking van het protestantisme waartoe zij is bekeerd, dat zij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot het ogenblik van haar bekering, met betrekking tot de bezoeken aan haar kerk in Iran en met betrekking tot het al dan niet afgeven van fotokopieën van de identiteitskaarten aan de pastoor en door wie, dat zij geen correcte kennis heeft van de familienaam van de pastoor en dat zij volstrekt onwetend is over wanneer en onder welke voorwaarden de pastoor werd vrijgelaten en of er nog andere personen werden gearresteerd. Voormelde vaststellingen worden door verzoekende partij ongemoeid gelaten en derhalve als onbetwist en vaststaand beschouwd.

2.2.5.1. Betreffende de uiterst gebrekkige informatie die verzoekende partij heeft over haar broer oppert verzoekende partij dat het in de Iraanse cultuur zo is dat uit respect voor de ouderen men probeert hen zo weinig mogelijk lastig te vallen. Het stellen van vragen waardoor de ouderen zelf in de problemen zouden komen behoort hiertoe. Bovendien staat haar familie afkerig ten opzichte van de bekering tot het protestantisme zodat zij verzoekende partij en haar broer min of meer hebben verbannen.

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat het gehoor op het Commissariaat-generaal van 9 oktober 2013 betreffende de vraagstelling over de broer van verzoekende partij als volgt verliep:

"(...)

Hoe lang is hij gearresteerd geweest? Ik vermoed twee weken.

Waarop baseert u uw vermoeden? Ik weet het echt niet, je mag mijn vorig antwoord gerust schrappen. Die M. (...) heeft gezegd dat hij is kunnen ontsnappen. Volgens de zaken die mijn moeder me meedeelde heb ik dat kunnen afleiden.

Hoe heeft M. (...) vernomen dat hij is kunnen ontsnappen? Mijn broer heeft het aan hem verteld.

Hoe weet u dat uw broer dat aan hem verteld heeft? Hij moest het verteld hebben anders zouden we dat niet geweten hebben.

Heeft u zelf nog contact opgenomen met M. (...) om daar meer informatie over te nemen? Ik heb zelf geen contact opgenomen.

Waarom geen contact opgenomen met M. (...)? Ik bel zelf niet met Iran. Mijn ouders hebben contact opgenomen met hem, maar het nummer was niet meer bereikbaar.

Heeft u hem proberen te zoeken op internet? Neen.

Heeft u zelf proberen contact te leggen met hem? Voor het moment heb ik geen stappen gezet. Ik heb niets gedaan. Ik zal het misschien in de toekomst doen.” (administratief dossier, stuk 4, p. 23).

Uit voormelde verklaringen van verzoekende partij blijkt duidelijk dat haar ouders niet onwillig zijn om informatie over haar broer te trachten te bekomen en deze informatie aan verzoekende partij te bezorgen. Een “quasi verbanning” is dan ook ongerijmd aan het voorafgaande citaat uit het gehoorverslag. Het verweer van verzoekende partij kan derhalve door de Raad niet worden aangenomen.

De vaststelling dat verzoekende partij ook nalaat zelf informatie te vergaren via de vriend van haar broer, M., wordt door verzoekende partij in haar verzoekschrift ongemoeid gelaten en derhalve als een onbetwist en vaststaand motief beschouwd.

2.2.6. Uit het geheel van het voorgaande dient te worden besloten dat aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas totaal geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.7. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.”

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). In zoverre verzoeker in voorliggend verzoekschrift aldus opnieuw verwijst naar zijn bekering in Iran, zijn kerkbezoeken, de inval in de kerk in de Taleghanistraat in Teheran, waar hij en zijn broer hun identiteitsgegevens zouden verstrekt hebben aan de priester waardoor de autoriteiten op de hoogte zouden zijn gekomen van zijn bekering, de arrestatie van zijn broer M. en het feit dat de autoriteiten bij hem thuis naar hem kwamen vragen, kan zijn argumentatie dan ook niet in overweging worden genomen. Er kan immers niet worden ingezien om welke reden een loutere herhaling van dezelfde ongeloofwaardige asielmotieven, zonder objectieve bewijzen zoals blijkt uit wat volgt, in een opeenvolgende asielaanvraag erop zou wijzen dat deze motieven wel degelijk geloofwaardig zouden zijn. Ook het feit dat op de website van Farsi Christian News Network wordt bevestigd dat in de ochtend van 22 mei 2013 een raid plaatsvond door agenten van ‘the Revolutionary Guards Corp op the Islamic Republic’ in de kerk gelegen in de Taleghanistraat in Teheran, doet geen afbreuk aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van verzoekers eerste asielaanvraag op grond waarvan werd besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde bekering in Iran. Het gegeven dat verzoeker kennis had van deze inval en van het feit dat de kerk nadien gesloten werd en de kerkdiensten werden opgeschort, betekent immers niet dat hij ook daadwerkelijk persoonlijk betrokken was bij deze kerk vermits hij deze kennis ook via andere kanalen kan verworven hebben, zoals de website Farsi Christian News Network waarnaar verzoeker herhaalde malen verwijst in zijn verzoekschrift.

2.8.2. Naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag verklaart verzoeker dat hij in België werd gedoopt op 27 april 2014. Ter ondersteuning van onderhavige asielaanvraag legt hij volgende documenten neer: een doopattest, een usb-stick met foto's en filmpjes van zijn doopsel en enkele e-mails van zijn broer M. waarin deze bericht dat hij het goed stelt, twee visitekaartjes van de Evangelische kerk in Diepenbeek en van het Evangelisch centrum ‘De Vesting’ te Morsel, het telefoonnummer van pastoor B. en een nota van zijn advocaat waarin zij wijst op het risico dat hij gelet op zijn bekering loopt in geval van terugkeer en waarin zij verwijst naar informatie waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten in mei 2013 de kerk in de Taleghanistraat in Teheran binnenvielen.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.8.3. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat noch de door verzoeker neergelegde usb-stick, noch de informatie daarop vervat, werd toegevoegd aan het administratief dossier. Ter zitting wordt aan de partijen uitleg gevraagd omtrent de ontbrekende usb-stick in het administratief dossier. Verzoeker bevestigt dat er op de usb-stick foto's en een filmpje staan waarop het doopritueel te zien is dat hij in België onderging. Op de usb-stick staat ook een zelfgeschreven brief over de bekering van zijn broer. De verwerende partij betwist het doopritueel niet, maar twijfelt wel aan de oprechtheid.

Verzoeker slaagt er immers middels zijn verklaringen niet in aannemelijk te maken dat hij werkelijk oprecht christen is geworden. In de bestreden beslissing wordt in dit verband terecht opgemerkt als volgt: *“Er dient dienaangaande te worden opgemerkt dat u, gelet op uw weinig overtuigende verklaringen, niet aannemelijk heeft gemaakt dat u werkelijk oprecht christen bent geworden. Vooreerst blijkt dit uit het feit dat u halsstarrig blijft vasthouden aan uw verklaringen van uw eerste asielaanvraag (CGVS, p. 13), die zowel door het Commissariaat-generaal als door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ongeloofwaardig werd geacht. Voorts is het opmerkelijk dat u niet met zekerheid kon zeggen tot welke strekking van het protestantisme de kerken te Diepenbeek en te Mortsel, waar u overigens bent gedoopt, behoren. U verklaarde in eerste instantie dat de kerk in Mortsel - waar u volgens uw verklaringen nu nog steeds naartoe gaat - tot de pinksterbeweging behoort en over de kerk in Diepenbeek verklaarde u niet zeker te zijn of deze kerk ook tot de pinksterbeweging behoort (CGVS, p. 5). Gevraagd wat de pinksterbeweging eigenlijk is, zei u plots dat u denkt dat de Nederlandse kerk waartoe pastoor B.(...) behoort een pinksterkerk is en dat u eigenlijk niet weet tot welke strekking de kerk in Diepenbeek behoort en u niet met zekerheid kon zeggen dat de kerk in Mortsel – waar u gedoopt bent - een Evangelische kerk is (CGVS, p. 7-8). Niet alleen is het vreemd dat u uw verklaringen veranderde, ook staat duidelijk vermeld op de visitekaartjes die u hebt neergelegd dat beide kerken Evangelisch zijn. Verder verklaarde u nog dat u hebt afgesproken met een vriend om naar een Iraanse kerk in Brussel te gaan maar dat jullie er uiteindelijk nog niet toe gekomen zijn (CGVS, p. 2 en p. 14). U voegde echter toe dat u niet weet of die kerk in Brussel een Iraanse kerk is, gewoon dat er*

Iraanse vrienden aanwezig zullen zijn. Gevraagd of u Iraans-sprekende kerken in België kent, wist u alleen te zeggen dat er eentje in Antwerpen moet zijn maar dat u eigenlijk niet verder hebt gezocht naar Iraans-sprekende kerken vanaf het moment dat u S.(...) hebt leren kennen (CGVS, p. 14). Voor een Iraniër die beweert protestant te zijn, is het opmerkelijk om vast te stellen dat u niet uitgebreid op de hoogte bent van Farsi-sprekende kerken in België.

Verder is het merkwaardig dat iemand die naar een Evangelische kerk gaat, er ook gedoopt is en ook beweert dat het jullie religieuze taak is om wat jullie ontvangen hebben door te geven aan anderen (CGVS, p. 7), daarentegen verklaart niet actief te praten over zijn geloof met de bedoeling om personen overtuigen van zijn geloof. U hebt louter twee keer met andersgelovige vrienden het in een gesprek gehad over uw geloof. U probeerde hen niet actief te overtuigen maar poogde alleen uw gevoel, uw blijdschap, over te brengen (CGVS, p. 11-12). Nochtans blijkt uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal dat het voor evangelische christenen heel erg van belang is om hun geloof te verspreiden (te evangeliseren). Verder blijkt uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal dat het louter hebben van interesse in het christendom geen aanleiding vormt voor vervolging vanwege de Iraanse autoriteiten. Uit bovenvermelde informatie blijkt daarenboven zelfs dat, wanneer men als bekeerde moslim niet aan evangelisatie doet en men zijn geloof in alle discretie beleeft, er geen redenen zijn om aan te nemen dat men hierdoor problemen met de autoriteiten zal ondervinden. Indien men niet naar buiten treedt met zijn christelijke geloofsovertuiging kan men zijn christelijke geloof in Iran belijden. Verreweg de meeste volgelingen van christelijke kerken in Iran zijn goed in staat hun geloof binnen deze grenzen te belijden. Dit geldt zowel voor personen die binnen het christelijke geloof werden geboren als voor bekeerde moslims. Hieraan kan nog worden toegevoegd dat u aangaf dat u niet weet of de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw doopsel (CGVS, p. 14).

In het licht van voorgaande informatie en rekening houdend met de conclusie dat u niet oprecht christen bent geworden, kan er bijgevolg niet vanuit gegaan worden dat u bij een eventuele terugkeer in Iran problemen zou ondervinden wegens een bekering tot het christendom."

Waar verzoeker meent dat het niet als evenredig kan worden beschouwd dat het feit dat hij soms niet met duidelijkheid kon zeggen van welke strekking sommige kerken zijn onmiddellijk wordt gesanctioneerd met een beslissing tot niet inoverwegingname zonder een afweging te maken van de gevolgen van een terugkeer, kan hij bezwaarlijk worden gevolgd. De Raad benadrukt dat een bekering tot het christendom een ingrijpende en fundamentele beslissing is in het leven van de gelovige en een weloverwogen keuze is daar hieraan de nodige risico's zijn verbonden. Zo verzoekers beweerde bekering en zijn nieuwe geloofsbelevens daadwerkelijk oprecht zouden zijn, kan dan ook in alle redelijkheid van hem worden verwacht dat hij kan duiden tot welke strekking van het protestantisme de kerken te Diepenbeek en te Mortsel – waar verzoeker nota bene werd gedoopt en waar hij blijkens zijn verklaringen nog steeds naartoe gaat – behoren en dat hij kan verduidelijken wat de pinksterbeweging eigenlijk is. De vaststelling dat verzoeker deze elementaire kennis ontbeert laat niet toe verder nog enig geloof te hechten aan zijn beweerde bekering tot het christendom. Van een asielzoeker die beweert nood te hebben aan internationale bescherming omwille van zijn bekering tot het christendom kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij deze bekering ook aannemelijk kan maken, quod non *in casu*. Gelet op de in de bestreden beslissing aangehaalde lacunes in verzoekers kennis kan in zijn hoofde immers bezwaarlijk een doorgedreven religieuze overtuiging worden aangenomen. Dit klemmt des te meer daar uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij niet actief praat over zijn geloof met de bedoeling om andere mensen van zijn geloof te overtuigen, terwijl uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier nochtans blijkt dat het voor evangelische christenen heel erg van belang is om het geloof te verspreiden (te evangeliseren) en ook verzoeker zelf stelt dat het hun religieuze taak is om wat zij ontvangen hebben door te geven aan anderen (gehoor CGVS, p. 7).

De Raad is in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat het loutere feit dat verzoeker in België gedoopt werd en de documenten die hij dienaangaande neerlegt (het doopattest en de usb-stick met foto's en filmpjes van zijn doopsel) op zich geen bewijs vormen van de oprechtheid van zijn bekering. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing is een doopsel immers louter een ritueel dat alleen waarde heeft indien men dit ritueel oprecht ondergaat.

Ook de overige door verzoeker in het kader van huidige asielaanvraag voorgelegde documenten vermogen niet zijn geloofwaardigheid te herstellen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten correct als volgt: *"De overige documenten, het telefoonnummer van de zekere B.(...) en de visitekaartjes van de kerken, doen evenmin afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. De e-mails van uw broer kunnen bezwaarlijk als objectieve informatie worden beschouwd. De e-mails zijn overigens documenten die louter in het verlengde liggen van uw*

verklaringen ten tijde van uw eerste asielaanvraag waaraan geen geloof kon worden gehecht, zoals hierboven reeds vermeld, en zijn dus niet van die aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid. De nota van uw advocaat wijzigt voorgaande beslissing evenmin. De inval van de Iraanse autoriteiten in de kerk in de Taleghankerk wordt op zich immers niet betwist. Uit niets blijkt echter uw persoonlijke betrokkenheid hierbij." Verzoeker betwist weliswaar deze overwegingen, doch hij voert hiertegen geen concreet verweer zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door verzoeker beweerde bekering tot het christendom/protestantisme.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen oordeelt de Raad dat *in casu* geen sprake is van bekering. De verwijzing naar algemene informatie over de situatie van christenen en bekeerlingen in Iran is dan ook niet dienend en ook de schending van artikel 9 EVRM, dat het recht op godsdienstvrijheid waarborgt, wordt niet dienstig aangevoerd.

Waar verzoeker nog betoogt dat enkel al het feit dat gevangenisstraffen kunnen worden opgelegd voor het illegaal vertrek uit Iran en het feit dat de overheid op die manier zeker op de hoogte zal komen van zijn doopsel in België, een schending van het redelijkheidsbeginsel uitmaakt, gaat hij voorbij aan de pertinente overwegingen van de commissaris-generaal dat reeds uit de beoordeling van zijn eerste asielaanvraag blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde illegale uitreis en dat verzoeker geen elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de toenmalige appreciatie. Hoe dan ook blijkt uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier dat in de praktijk louter geldboetes (50 à 60 dollar) worden opgelegd omwille van illegaal vertrek (Subject Related Briefing "Iran" "*Risico (gedwongen) terugkeer naar Iran*" van 20 maart 2013, p. 9). Een dergelijke boete kan bezwaarlijk als een daad van vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie worden beschouwd.

In zoverre verzoeker nog aanhaalt dat iemand niet eerst vervolgd moet zijn opdat hij als vluchteling kan worden beschouwd doch een gegronde vrees voor een – toekomstige – vervolging volstaat, gaat hij voorbij aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat de vrees 'gegrond' moet zijn. Dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij de asielzoeker aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker er geenszins in slaagt zijn vrees te objectiveren.

De Raad stelt vast dat verzoeker voor het overige geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen of argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dat het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat echter geen dienstig verweer vormt en waarmee hij aldus niet vermag de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. De commissaris-generaal heeft bij deze beoordeling alle nieuwe elementen betrokken die door verzoeker worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij zelf beschikt teneinde na te gaan of de nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken voor de erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming. Zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat vermogen verzoekers verklaringen en de door hem in het kader van huidige asielaanvraag bijgebrachte documenten evenwel niet te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van zijn vorige asielaanvraag op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem uiteengezette vluchtmotieven en toont hij evenmin aan dat er onderhand andere gronden zijn die de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus kunnen wettigen.

2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Farsi machtig is. De Raad stelt voorts vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, met inbegrip van verzoekers verklaringen en de door hem bijgebrachte nieuwe elementen, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juli tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. A. DE LUYCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

M.-C. GOETHALS